

5

이번생은
가주가
되겠습니다

김로아 장편소설

เกิดใหม่
ชาตินี้
ฉันจะเป็น
เจ้าตระกูล

คิมโรอา / Kim Roah เขียน
8 hours แปล

PEONY

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล

◀ 5 ▶

이번 생은 가주가 되겠습니다

김로아

คิมโรอา

เชียน

8 hours

แปล

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล 5

이번 생은 가주가 되겠습니다

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks **PEONY Publishing**

I Shall Master this Family

Copyright © Kim Roah 2019 / D&C MEDIA

All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4134-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วีระกพันซ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนะตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • บรรณาธิการต้นฉบับ ปุณย์ ชนัตต์
ซัพเอดิเตอร์ สุคนธา กิ่งก้าน • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ OneFineDay • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

การหมั้นหมายระหว่างลาลาเนกับอาสทานาดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่จักรพรรดินีวางแผนเอาไว้ จนทำให้ลอมบาร์เดียกำลังตกที่นั่งลำบาก ในขณะที่เดียวกันลาลาเนเองก็ได้ตัดสินใจครั้งใหญ่ที่จะหนีตามคนรักของเธอด้วยความช่วยเหลือจากพีเรนเทียและเฟเรส

พวกเขาจะสามารถพาตัวลาลาเนออกไปได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาเป็นเช่นไร การเดินทางครั้งนี้มีผลกระทบต่อตระกูลลอมบาร์เดียและศิกระหว่างเธอกับจักรพรรดินีแน่นอน

เส้นทางการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าตระกูลของพีเรนเทียกำลังดำเนินมาถึงจุดเข้มข้น การพิสูจน์ความสามารถของเธอจากคนรอบข้างกำลังชี้วัดว่าเธอมีคุณสมบัติมากพอจะได้รับตำแหน่งอันยิ่งใหญ่หรือไม่ และความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเฟเรสจะดำเนินต่อไปในทิศทางใด มาร่วมลุ้นเป็นกำลังใจให้เธอสู่หนทางการเป็นเจ้าตระกูลกันต่อไปได้เลยค่ะ!

PEONY

หลังจากตรวจเช็คแจกันดอกไม้สีแดงเรียบร้อยแล้ว เธอก็เดินมุ่งหน้า
ตรงไปหาท่านปู่ที่ห้องทำงานต่อทันที

“ก๊อก...ก๊อก

“ท่านปู่ อยู่มั๊ยคะ”

“หืม เทียหรือ เข้ามาสิ”

จะราโช้งการสั่งห้ามอะไรก็ช่างเถอะ ท่านปู่ก็ยังคงดูยุ่งมากเสียจน
แทบไม่มีเวลาได้หายใจหายคอเหมือนเดิมอยู่ดีนั่นแหละ และตอนนี้ท่าน
ก็กำลังอ่านเอกสารกองพะเนินเท่าภูเขาที่วางสุมไว้เต็มข้างโต๊ะที่ละแผ่น

“เดี๋ยวปู่เรียกโยฮันมาให้ ก็นินคุงก็ร้องท้องน้อยดิ้มัย ปู่ขออ่านเอกสาร
ด่วนก่อน แล้วจะไปนั่งคุยกับเจ้าทางนั้น”

ท่านปู่เนะ จริงๆเลย

เธออายุปาเข้าไปตั้งเท่าไหนแล้ว ยังจะให้กีนินคุงก็อีกเหอะ

ถึงแม้คุงก็พี่พ่อบ้านโยฮันคอยจัดหามาให้เป็นประจำจะอร่อยสุด ๆ
ไปเลยก็เถอะ

เธอเดินเข้าไปใกล้โต๊ะทำงานของท่านปู่แทนคำตอบ

“ขอเวลาข้าสักครู้ไม่ได้เหอะคะ ข้ามีเรื่องอยากคุยด้วยแค่ครูเดียว
เท่านั้นเองคะ”

เธอเองก็ไม่ได้นั่งดื่มชาสนทนากับท่านปู่อย่างผ่อนคลายมานานแล้วเหมือนกัน แต่ยังมีเรื่องมากมายที่รอให้เธอไปวิ่งเต้นจัดการเพื่อเตรียมความพร้อมในปฏิบัติการช่วยเหลือลาลานะ

“...ดูเหมือนจะเป็นเรื่องด่วนสินะ”

ท่านปู่คงจะรู้สึกได้จากสีหน้าของเธอว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ จึงวางปากกาখনกในมือลงทันที

“ว่ามาสิ เทีย”

“ข้าจะพูดสั้น ๆ นะคะ ท่านปู่” เธอสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะเอ่ยว่า “ข้าคิดจะพาลาลานะหนีค่ะ”

ท่านปู่ไม่ได้ตกใจหรือโมโหอะไร

เพียงแค่มองหน้าเธอหนึ่ง ๆ ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

สีหน้าราวกับจะบอกให้เธอพูดต่อ

“เรื่องนี้ลาลานะเองก็เห็นด้วยค่ะ แน่แน่นอนว่าถึงแม้ท่านปู่จะพยายามขัดขวางการแต่งงานของลาลานะอยู่ก็เถอะ แต่ทั้งข้าทั้งท่านปู่ต่างก็ทราบดีไม่ใช่หรือคะ ลาลานะคงอดทนต่อไปได้ไม่นานขนาดนั้น”

“อืม...”

ท่านปู่ถอนหายใจเสียงแผ่วแทนคำตอบ

“หากปล่อยไว้แบบนี้ สักวันการต่อสู้ทางอำนาจระหว่างตระกูลของพวกเรากับราชวงศ์ก็จะจบไป ลาลานะเองก็จะได้เป็นอิสระจากการหมั้นหมาย แต่มั่นใจว่าลาลานะมากจนจะดีกว่าจะสำเร็จ แล้วไหนจะต้องรอทางตระกูลรุ่นส่งหนังสือหมั้นหมายอย่างเป็นทางการมาอีก”

ถึงแม้ยังไม่รู้ว่าจะไปได้ถึงจุดนั้นหรือเปล่าก็เถอะ

“ท่านปู่ไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องพวกนี้หรอกค่ะ อย่างไรก็ตามก็จะเกิดขึ้นเพราะลาลานะอดทนต่อไปไม่ไหว ถึงได้เลือกที่จะหนีตามคนรักไปอย่างไร้ละค่ะ”

การที่ลาลานะหนีไปโดยเจ้าตระกูลมีส่วนรู้เห็นด้วยหรือไม่ นั่นมันแตกต่างกันมากราวฟ้ากับเหวเลยทีเดียว

“แต่ถ้าหากคืนนี้กองกำลังอัศวินไม่เฝ้าประตูหน้าเอาไว้ละก็ และถ้าหากเปิดประตูทิ้งไว้ละก็ ลาลานะคงจะหนีออกไปจากคฤหาสน์ได้ง่ายขึ้น

เยอะเลยคะ ท่านปู่”

นัยน์ตาสีน้ำตาลของท่านปู่มองสบตากับเธอ

เธอเอ่ยถามขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ได้มั้ยคะ ท่านปู่”

อันที่จริงการบอกเรื่องของลาลาเน่ให้ท่านปู่ทราบก็ถือเป็นการเดิมพันอย่างหนึ่ง

เพราะอย่างไรลาลาเน่ก็เป็นทายาทสายตรงของลอมบาร์เดีย การที่นางหนีตามคนรักไปนั้นจึงเป็นเรื่องเสื่อมเสียเกียรติเป็นอย่างมาก

พวกตระกูลขุนนางส่วนหนึ่งแค่ได้ยินคำว่า ‘หนี’ จาก ‘หนีตามคนรัก’ ก็พร้อมที่จะปิดประตูลงกลอนขังบุตรหลานเอาไว้แล้ว

สุดท้ายท่านปู่จะตัดสินใจเช่นไรกันนะ

นัยน์ตาของท่านปู่ส่องประกายขบขันแฝงไปด้วยรอยยิ้มให้เห็นเพียงชั่วเสี้ยววินาที ท่านจับปากกาখনอีกครั้งในขณะที่เอ่ยพูดขึ้น

“ได้มั้ยอะไรกัน ข้าไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าเจ้ากำลังพูดถึงเรื่องใดกัน เทีย”

อ้อ ว่าแล้วเชียว!

มุมปากของท่านปู่ยามกล่าวเช่นนั้นแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มจางๆ

“นั่นสิคะ งั้นข้าขอตัวก่อนนะคะ ท่านปู่!”

เธอโค้งศีรษะกล่าวลาท่านปู่ ก่อนจะปลีกตัวออกมาจากห้องทำงาน

คราวนี้ทุกอย่างก็เตรียมการพร้อมหมดแล้ว

ยามคำคืนมาเยือน

ดูเหมือนสวรรค์เองก็พอใจอยากช่วยเหลือลาลาเน่ ท้องฟ้าในคำคืนนี้ถึงได้ไม่มีทั้งแสงจันทร์หรือแสงสว่างจากดวงดาวเลยสักดวง

ภายใต้ท้องฟ้ายามคำคืนอันแสนมืดมิด เธอสะกดแผ่นหลังอันแสนคู้เคยแผ่วเบา ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“วันนี้ขอบใจมากนะเฟรเสที่ลำบากมาช่วยกันนะ”

แผนการนี้หากไม่มีเฟรเสคอยให้ความช่วยเหลือ ก็จะไม่มีความสำเร็จได้เลย

เพราะฉะนั้นในสารที่ส่งไปหาเฟรส เธอถึงได้ขอให้เขาช่วยสละเวลาตามที่เขาสะดวกระหว่าง ‘คืนนี้กับคืนพรุ่งนี้’ ให้น้อย แต่เด็กหนุ่มกลับกระโดดข้ามรั้วลอมบาร์เดียมาพบเธอทันทีในคืนนี้แทนการส่งสารตอบกลับมา

อืม บางทีเฟรสอาจจะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการหนีตามคนรักไปก็ได้เนี่ย คล่องเชียว

“เทีย มันเป็นเพราะแทบไม่มีเรื่องใดที่เจ้าต้องการให้ข้าช่วยเหลือนี่นา เพราะอย่างนั้นเวลาเจ้าเรียก ข้าย่อมต้องรีบมาอยู่แล้วสิ”

เฟรสหัวเราะเล็กน้อยพลางเอ่ยตอบ และขึ้นไปยังระเบียงห้องของลาลาเน่ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น

“แค่อุ้มขึ้นไปบนนั้นอีกครั้งไหม้ย”

“อ้อ แต่วันนี้ไม่ใช่แค่ข้า ต้องช่วยพาลาลาเน่ลงมาด้วย”

“...ลาลาเน่ ลอมบาร์เดีย ด้วย?” เฟรสเอียงคอดด้วยความแปลกใจเล็กน้อย “ตั้งใจจะหนีไปวันไหนเธอ”

“...พูดอย่างกับเจ้ารู้อยู่แล้วว่าข้าตั้งใจจะพาลาลาเน่หนีเลยนะ”

“เพราะข้าคิดว่าถ้าเป็นเทียแล้วละก็ ย่อมไม่มีทางทนดูอยู่เฉยๆ แน่ ยิ่งไงละ แต่ถ้าเป็นวันนี้...” เฟรสเงยหน้าขึ้นเหลือบมองท้องฟ้าก่อนจะเอ่ยต่อ “เลือกวันได้ดีทีเดียว วันแบบนี้แม้แต่เงาก็แทบมองไม่เห็นเลยละ”

“อะไรกัน พูดเหมือนเคยลองทำมาเยอะเลยนะ”

“...ก็เคยบ้างที่อะคาเดมี”

เฟรสไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติมต่อจากนั้น

เห็นเขาจบการศึกษาเร็วกว่าคนอื่นด้วยคะแนนอันดับท็อป ก็นึกว่าจะเอาแต่เรียนหนังสือเหมือนพวกนักเรียนดีเด่นเสียอีก

ดูจากที่พูดแบบนี้แล้ว ทำทางจะไม่ใช่แล้วละมัง

เธอปลุกความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับชีวิตในรั้วอะคาเดมีของเฟรสออกไปก่อน เอาไว้ค่อยไปถามเขาทีหลังก็ได้

“มานี่สิ เทีย”

เฟรสเอ่ยพูดพลางยื่นมือออกมาหาเธอเหมือนคราวก่อน

“เจ้า...”

ทำไมน้ำเสียงฟังดูเจ้าเล่ห์แปลกๆ ซอบกล

“ทำไม”

เฟเรสเอาแต่มองหน้าเธอด้วยใบหน้าที่สื่อไม่รู้เรื่องรู้ราวใดๆ

“เฮ้อ ช่างเถอะๆ”

คราวก่อนเฟเรสอุ้มเธอขึ้นไป

เพราะครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ท่วงท่าของพวกเราจึงดูปลอดภัยกว่า
ครั้งก่อนมาก

แขนแกร่งของเฟเรสรองรับน้ำหนักของเธอดี ส่วนเธอก็ใช้แขน
โอบคล้องคอของเขา

พอท่าเบบนั่นแล้ว ใบหน้าของเขา...ก็อยู่ตรงหน้าแค่ปลายจมูก
ของเธอนี่เอง

ตึกตึก

นัยน์ตาของเฟเรสที่พอจะมองเห็นได้ด้วยการพึ่งแสงสลัวในคืน
เดือนมืดคู่นั้นกำลังมองเธออยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

แปลกจัง

รอบด้านมันมืดไปหมดจนแทบไม่เห็นแสงจากที่อื่นเลยแท้ๆ แต่
ทำไมนัยน์ตาสีแดงของเฟเรสถึงได้ส่องประกายแวววาวเห็นชัดเป็นสีแดงสด
เหมือนทับทิมกันล่ะ

เธอมองข้ามสายตาของเฟเรสแล้วซุกใบหน้าที่งอกลงที่คอของเขาแทน
ก่อนจะเอียงขึ้น

“พาขึ้นไปที”

“...อื้อ”

ฟิ้ว

สายลมพัดวูบใหญ่เพียงครั้ง เธอรู้สึกได้ว่าร่างกายของเฟเรสเกร็ง
ไปครู่หนึ่ง และเพียงครู่เดียวพวกเราทั้งสามก็มายืนอยู่ริมระเบียงห้องของลาลาเน่
กันแล้ว

“ชอบใจนะ เฟเรส”

เธอกระโดดออกจากอ้อมแขนของเฟรส แล้วก็ต้องยอมรับเรื่องหนึ่งจริงๆ ว่าการแยกห่างจากอ้อมกอดของเธอ มันทำให้เธอรู้สึกเสียดายสุดๆ

เธอเบือนหน้าหนี พยายามไม่หันไปมองหน้าเฟรส ก่อนจะเดินตรงไปเคาะประตูระเบียบ

ก๊อ...ก๊อ

ผ่านไปไม่นานประตูระเบียบก็เปิดออก เผยให้เห็นลาลาน์ที่อยู่ภายในห้อง ก่อนที่นางจะเอ่ยพูดด้วยสีหน้าแปลกพิกล

“คืนนี้ไม่มีคนคอยเฝ้าซ้ายเลยสักคน ทุกคนเข้านอนกันเร็วนะ” นางอธิบายต่ออีกประโยค “การที่ข้าโกหกคนไม่เป็นเนีย ทำทางจะมีประโยชน์เหมือนกัน”

คำพูดประโยคนั้นฟังดูเหมือนเยาะเย้ยตัวเองอยู่บ้าง

เธอหลับไหลลาลาน์อย่างอ่อนโยนพลางเอ่ยถามขึ้น

“เตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว”

“อ้อ นี่”

กระเป๋าลาลาน์ชี้ให้เห็นนั่นเล็กมากจนสามารถถือด้วยมือข้างเดียวได้อย่างสบาย

“แค่นั้นพอจริงๆ เหรอ ลาลาน์”

“ตอนแรกก็มีเยอะอยู่หรอก แต่พอลองจัดขึ้นมาจริงๆ ก็เหลือแค่ไม่กี่อย่างเท่านั้นเอง พวกของที่ข้าอยากจะทำเอาไปด้วยให้ได้”

ใบหน้าของลาลาน์ยามกล่าวเช่นนั้นดูขมขื่นเป็นอย่างยิ่ง

“ลองตรวจสอบๆ ห้องอีกครั้งให้แน่ใจก่อนดีมั๊ย”

“ไม่หรอก ไม่เป็นไร เทีย” ลาลาน์ส่ายหน้า “ข้าอยากเริ่มต้นใหม่”

“อา...”

เพิ่งเคยเห็นลาลาน์มีสีหน้านิ่งสงบและดูหนักแน่นแบบนี้เป็นครั้งแรก

ไม่ใช่แค่นี้ตามกันไปกับอาบีน็อกซ์อย่างเดียวนั่น

เธอสามารถรับรู้ได้ว่าคืนนี้เป็นวันที่มีความหมายเป็นอย่างมากสำหรับลาลาน์

“แต่ว่าข้า...จะลงไปได้เหรอ”

ลาลาเนื่อยางม ในขณะเดียวกันก็ชะโงกหน้าลงไปมองข้างล่างระเบียง
ด้วยสีหน้ากระวนกระวายใจเล็กน้อย

ก็สมควรที่จะกลัวอยู่หรอก

ไม่ได้ฉีกผ้าคลุมเตียงมามัดเป็นเชือกแล้วไต่ลงไปสักหน่อย

เธอกระโจนเข้าหาอ้อมแขนของเฟเรส แล้วหันไปเอ่ยพูดให้ลาลาเน่
มันใจ

“เดี๋ยวข้าแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน เจ้าเชื่อใจในตัวเฟเรสได้ ลาลาเน่”

เฟเรสพยักหน้าพร้อมกับเธอ เขาอุ้มเธอขึ้นด้วยแขนข้างหนึ่ง แล้ว
เขย่งปลายเท้ากระโดดไม่กี่ครั้งเหมือนตอนที่ขึ้นมา พวกเราก็ลงสู่พื้นดินได้
อย่างปลอดภัย

เธอโบกไม้โบกมือให้ลาลาเน่ที่อยู่ด้านบน แทนความหมายว่าไม่เป็น
อะไร หายห่วงได้

“เดี๋ยวเข้ามา”

เฟเรสพูดสั้นๆ ก่อนจะกระโดดกลับขึ้นไปบนระเบียงอีกรอบ

“โอ้ เหยียบกำแพงกระโดดขึ้นไปแบบนี้เอง”

พอไม่ได้ถูกกอดเอาไว้ก็เลยเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเฟเรสใช้การเคลื่อนไหวแบบไหน

“ช่างมีแรงเยอะอะไรขนาดนั้น”

เฟเรสเป็นคนที่มืพลกำลังแข็งแกร่งเหมือนยอดมนุษย์เลย

ผ่านไปไม่นานลาลาเน่เองก็ลงมาเหยียบพื้นได้อย่างปลอดภัยเช่นกัน

“ฮู้ว ฮู้ว...”

ลาลาเน่สุดลมหายใจเข้าลึกอยู่หลายครั้ง คงจะตื่นเต้นมากทีเดียว
แต่ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป พวกเราต้องรีบลงมือเคลื่อนไหวกันอย่างรวดเร็ว
แล้ว ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวจะไม่ทันการเอาได้

“ไปกันเถอะ ลาลาเน่ ทางนั้น”

พวกเราสามคนเดินเข้าไปข้างในป่าของคฤหาสน์ ก่อนจะมาถึงชายป่า
ที่อยู่ใกล้กับประตูใหญ่มากที่สุด

และตรงนั้นก็มีคนกำลังรอพวกเราอยู่พร้อมกับม้าสองตัว

“...คิลลิว เมโลน?”

ลาลาเน่พิมพ์เสียงสั้นเครือด้วยความตกใจ

“ข้าพาม้าที่เชื่องและฝึกให้ดีจากคอกม้ามาให้”

“จะไปทั้งที่ก็ต้องได้เห็นหน้าได้บอกลากันก่อนสิ ลาลาเน่”

คิลลิวกับเมโลนส่งยิ้มให้ลาลาเน่พลางเอ่ยพูด

“ทั้งสองคน...จะ...ชอบใจนะ ข้าจะไม่ลืมเลย”

สองแฝดเกาแก้มด้วยความเขินอายเมื่อได้ยินคำพูดของลาลาเน่ ก่อน
จะยกไหล่ทำเหมือนไม่ยี่หระอะไร

“ทำไมทำเหมือนจะไม่ได้พบกันอีกแบบนั้นล่ะ”

“ใช่แล้ว ถ้าพวกเราไปเยี่ยมถึงตะวันออก คงไม่ไล่กลับมาใช้มัยเนี่ย”

คำหยอกล้อของคิลลิวกับเมโลนช่วยให้ลาลาเน่ยิ้มออกมาได้ในที่สุด

“ลาลาเน่ขี่ม้าเองคนเดียวได้ใช้มัย”

“อ้อ เรื่องขี่ม้าข้าเรียนมาตั้งแต่เด็กแล้ว ไม่ต้องห่วงนะ เทีย”

ลาลาเน่สวมเสื้อคลุมสีเข้ม นางดึงฮู้ดลงมาปิดใบหน้าแล้วเอ่ยตอบ

“ขอมือหน่อย เทีย”

เฟเรสขึ้นไปนั่งบนหลังม้าก่อนแล้วยื่นมือมาหาเธอ

และทันทีที่เธอจับมือข้างนั้น ร่างกายของเธอก็ถูกยกขึ้นสูง และ
กลายเป็นนั่งอยู่ข้างหน้าเฟเรสเรียบร้อยแล้ว

“พวกเราเกือบจะไปด้วย แต่เรื่องแบบนี้ยังคนน้อยเท่าไรยิ่งดี”

คิลลิวพูดพลางช่วยประคองลาลาเน่ขึ้นหลังม้า

“เดินทางปลอดภัยนะ ลาลาเน่”

เมโลนส่งสายบังเหียนใส่มือลาลาเน่

“...ชอบใจ”

สุดท้ายลาลาเน่ก็ร้องให้ออกมาจนได้ แต่ใบหน้างามยังคงแต่งแต้ม
ไปด้วยรอยยิ้มไม่จางหาย

“ไปกันเถอะ”

เสียงพูดของเฟเรสดังขึ้น พร้อมกับเฟเรสที่ควมม้าออกวิ่งในทันที

บทที่

172

เพราะไม่อาจส่งเสียงดัง พวกเราจึงไม่สามารถควมำให้สุดฝีมือ
กันได้

“ฮู้ว”

มันเป็นวินาทีที่ทั้งตึงเครียดทั้งยังร้อนที่สุดแล้ว

เธอเหลียวหลังหันไปมองคฤหาสน์ที่ยังคงเงียบสงัด

กลัวว่าเบเจอร์หรือเซอร์ลจะจับสังเกตได้ถึงความผิดปกติแล้วไล่ตาม
หลังกมา

“ไม่เป็นไร เทีย”

ดูเหมือนเฟเรสจะรับรู้ได้ถึงความไม่สบายใจของเธอ เขาช่วย
ปลอมโยนด้วยเสียงทุ้มต่ำ

เพราะพวกเธออยู่ใกล้ชิดกันมาก เสียงของเขาจึงกลายเป็นเสียงกระซิบ
จึกจืออยู่ข้างใบหู ถึงแม้เสียงของเฟเรสเองก็ไม่ได้แผ่จนคลายอะไรรณาดนั้น
แต่เป็นเพราะเขา เธอเลยตั้งสติขึ้นมาได้

เธอจะเผยทำที่กระวนกระวายใจออกมาต่อหน้าลาลาเนไม่ได้เด็ดขาด

และในตอนท่พวกเรามาถึงหน้าประตูคฤหาสน์

“ไม่มีใครเลย”

ท่านปู้รักษาสัญญาที่ไว้ไว้กับเธอจริง ๆ

ประตูรั้วคฤหาสน์ที่ควรจะมีกองกำลังอัศวินลอมบาร์เดียและทหาร
เฝ้าเวรยามอย่างเข้มงวด ตอนนี้นักลับว้างเปล่าไร้รี้วเวรของผู้คน

“ประตูเองก็เปิดแฉะมูยูนิดหน่อย”

อีกทั้งประตูยังไม่ได้ถูกคล้องไว้ด้วยกุญแจ มันเปิดแฉะกว้างพอที่จะ
ให้คนเดินเข้าเดินออกได้สบาย

“หรือว่า...”

คนที่สามารถสั่งการให้กองกำลังอัศวินลอมบาร์เดียและทหารยาม
หายไปจากป้อมเวรยามได้ มีเพียงแค่นคนเดียวเท่านั้น

แค่ท่านปู่เพียงผู้เดียว

ลาลาเน่เบิกตากว้างหันมามองหน้าเธอ เพราะนางเองก็คงจะทราบ
ความจริงเรื่องดังกล่าวดีอยู่แล้ว

“คนที่อยากให้ลาลาเน่มีความสุขนะ ไม่ได้มีแต่ข้าพหลอกนะ”

ที่จริงแล้วก็เพราะแบบนี้แหละ เธอถึงได้ให้วัวร์นพวกแฝดให้จัดเตรียม
ม้าให้

จะปล่อยให้เธอลงมือจัดการทุกเรื่องเองมันก็ได้อยู่หรอก แต่ถึงแม้
ลาลาเน่จะโชคร้ายต้องเกิดมาพบบิดามารดาอย่างเชรัลกับเบเจอร์ แต่เธอก็ยัง
อยากให้ลาลาเน่ได้รับรู้ว่าที่ลอมบาร์เดียแห่งนี้ยังมีผู้คนมากมายที่รักและ
คอยเป็นกำลังใจให้

ก็แค่ไม่อยากให้ลาลาเน่มีแต่ความทรงจำอันแสนขมขื่นกระทั่งวันที่
ต้องไปจากลอมบาร์เดียเช่นนี้เท่านั้นเอง

“ทุกคน...”

ลาลาเน่พูดอะไรไม่ออก

เธอเองก็ตั้งใจไม่พูดอะไรออกไป

เพราะลาลาเน่เองก็ต้องการเวลาในการเรียบเรียงความคิดของตัวเอง

โล่งอกที่พวกเราหนีออกมาจากคฤหาสน์ได้อย่างปลอดภัย จนกระทั่งมาถึง
สถานที่นัดหมายได้ในที่สุด

ลาลาเน่กำลังควมม้า ใบหน้างดงามยิ่งมัว

“ท่านลาลาเน่!”

อาบีเนียน็อกซ์เดินวนไปวนมาอยู่รอบ ๆ รถม้าที่จัดเตรียมเอาไว้ล่วงหน้า
ทันทีที่เห็นลาลาเน่ เขาก็รีบวิ่งตรงเข้ามา

“ท่านอาบีเนียน็อกซ์!”

ลาลาเน่ร้อนใจแทบจะกระโดดลงจากหลังม้า แล้วนางก็ถูกอาบีเนียน็อกซ์
ดึงเข้าไปกอดในอ้อมอก

คู่รักที่ได้พบหน้ากันอีกครั้งหลังต้องเผชิญช่วงเวลาอันแสนยากลำบาก
ต่างก็สวมกอดกันและกันเอาไว้แน่น

“รีบไป!”

เธอเดินเข้าไปหาคนทั้งสองก่อนจะยื่นซองซองหนึ่งให้

“นี่ตัวโดยสาร”

“ตัวโดยสาร...?”

“ตอนนี้ทั้งสองคนรีบไปที่เซซาเยให้เร็วที่สุดเลยนะ ไปที่นั่นแล้วขึ้น
เรือสำราญตะวันออกของร้านค้าเพลเลสซ์”

“เรือสำราญ...ตะวันออก อ๊ะ!”

ลาลาเน่เปิดซองมองตัวโดยสารก่อนจะเบิกตากว้าง

ถ้านั่งเรือสำราญไปละก็ จะสามารถเดินทางถึงตะวันออกได้ในระยะ
เวลาหนึ่งสัปดาห์

เป็นเส้นทางที่รวดเร็วและปลอดภัยมากกว่าการหนีไปทางบกมาก

“ถ้าไปถึงท่าเรือเซซาเยแล้ว ท่านพ่อจะรอพวกเจ้าอยู่ที่นั่น ข้าบอก
เอาไว้ให้แล้ว”

เธอหยุดยืนหน้าลาลาเน่และกอดร่างที่ผอมบางลงไปมากในช่วงเวลา
แค่ไม่กี่วันแน่น

“ไปใช้ชีวิตอย่างมีความสุขที่ตะวันออกเถอะนะ ลาลาเน่ ลืมเรื่องที่
ลอมบาร์เดียไปบ้างก็ดี”

“เทีย...”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่จำเป็นต้องผินตัวเองหรอก ถ้ามีเรื่องลำบาก
หรือต้องการความช่วยเหลือ ก็ส่งจดหมายหาข้าได้ทุกเมื่อ เข้าใจมั๊ย”

“อะ...ขอบใจนะ...ขอบใจมากจริงๆ เทีย”

สุดท้ายลาลาเนก็ร้องให้ออกมาจนได้

เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าช่วยซับน้ำตารอบนัยน์ตาของลาลาเน หลังจากนั้น
จึงเอ่ยพูดต่อ

“แล้วถ้าเลือกวันแต่งงานกันได้แล้ว ก็ส่งคนไปที่ร้านค้าเพลเลสด้วย
ล่ะ ข้าจะช่วยลาลาเนให้ได้จัดงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจนไม่ต้องอายใคร
หน้าไหนทั้งสิ้น”

“ร้านค้า...เพลเลส?”

แววตาของลาลาเนยามมองเธอสลับกับตัวโดยสารอยู่ครู่หนึ่งสิ้นระริก
ราวกับตระหนักได้ถึงเรื่องบางอย่างขึ้นมา

“หรือว่า...”

เธอส่งยิ้มกว้างให้ลาลาเนที่ทำท่าจะถามอะไรออกมา

“ห้องพักของท่านอาบีน็อกซ์กับลาลาเน ข้าสั่งให้คนเตรียมห้องสวีต
ที่ดีที่สุดบนเรือสำราญเอาไว้ให้เป็นพิเศษเลยนะ”

มีเวลาให้ตกใจแค่เพียงครู่เดียว

ลาลาเนกระโจนเข้ากอดเธอแน่น ก่อนจะร้องห่มร้องให้ออกมาเสียงดัง

“ขอบใจ ขอบใจนะ เทีย”

“กับพี่สาวลูกพี่ลูกน้องก็ต้องทำแบบนี้อยู่แล้วสิ แหม แล้วก็ ท่าน
อาบีน็อกซ์”

นัยน์ตาคมดุของเธอทำเอาอาบีน็อกซ์รับมือด้วยความกระวนกระวายใจ

“ครับ ท่านพี่เรนเทีย”

“ถ้าทำให้นัยน์ตาของลาลาเนต้องหลั่งน้ำตาแม้แต่หยดเดียว ข้าจะ
จัดการตัดเส้นทางเดินเรือการค้าตะวันออกให้หมด”

“มะ...ไม่ต้องห่วงครับ!”

หลังจากจ้องอาบีน็อกซ์ทั้งท้ายเป็นการเตือน เธอก็หันหลังลาลาเน
ให้เดินไปยังรถม้าเบาๆ

“รีบไปเถอะ เจ้าต้องไปให้ถึงที่นั่นก่อนวันที่ระบู่ไว้บนตัวโดยสาร
เวลาไม่ค่อยทำแล้ว”

“ขอบคุณครับ ท่านพีเรนเทีย แล้วก็เจ้าชายด้วยพะย่ะค่ะ”
 อาบีน็อกซ์โค้งศีรษะลาเธอกับเฟเรส ก่อนจะเป็นฝ่ายก้าวขึ้นรถม้า
 ไปก่อน

“งั้นข้าไปนะ”

ลาลาเนจับแขนเสื้อเธอเอาไว้แน่นจนถึงที่สุตพลางเอ่ยขึ้น

“ถ้าถึงตระกูลรุมันแล้ว ข้าจะส่งจดหมายมาหาค่ะ แล้วก็เจ้าชายเพคะ”

จู่ๆ ลาลาเนก็หันไปหาเฟเรสแล้วเอ่ยว่า “ฝากเทียด้วยนะเพคะ”

“ลาลาเน! พูดยอะไรเนี่ย! เฟเรส แล้วนี่เจ้าจะพักหน้าทำไม!”

ลาลาเนยิ้มอย่างมีเลศนัยแทนคำตอบ ก่อนจะก้าวหายเข้าไปในรถม้า

จังหวะก้าวเดินของนางเบาสบายกว่าเดิมมาก

เสียงประตูปิดดังแกรก ล้อรถม้าเริ่มหมุนตัวเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า

กุกกับ...กุกกับ

รถม้าค่อยๆ เคลื่อนตัวห่างออกไปเรื่อยๆ ในขณะที่เสียงกิบเท้าม้า
 ก็เริ่มแผ่วเบาลง

พีเรนเทียได้แต่ยืนเหม่อมองส่งจากด้านหลังอยู่ไกลๆ ผ่านไปไม่นาน
 ก็เหลือแค่เธอกับเฟเรสที่ยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

“พี่”

สายลมพัดเข้ามาวูบใหญ่

“เทีย”

เฟเรสเรียกเธอ

“อ้อ”

“ตอนนี้มันยังไม่จบหรอกนะ พวกนั้นอาจจะเล็งเป้าหมายที่เจ้าแทนก็ได้”

“ข้าเองก็พอรู้อยู่แล้วละ”

เรื่องพวกนั้นเธอเองก็เตรียมใจเอาไว้แล้ว

แต่ถึงยังไงมันก็ยังดีกว่าต้องทนเห็นลาลาเนหวนคืนกลับมาเป็น
 ดอกไม้ร่วงโรยเหมือนเมื่อชาติก่อนอีกครั้ง

ความจริงที่ว่ารถม้าเคลื่อนตัวห่างไปไกลจนมองไม่เห็นอีกแล้วทำให้
 เธอรู้สึกโล่งใจแปลกๆ

“จักรพรรดินีไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้แค่นี้อยู่แล้ว”

ตั้งแต่แรกก็ไม่ใช่คนที่ตื่นขึ้นมาได้จนถึงจุดนี้โดยไม่มีแผนการใดๆ

หรือ

เธอหันไปมองเฟรสพลางเอ่ยถาม

“ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เจ้าจะช่วยข้าไหม เฟรส”

เฟรสเอื้อมมือมาจับปลายผมยาวของเธอที่ปลิวสะบัดจากแรงลม แล้วประทับริมฝีปากลงไปบนนั้นอย่างแผ่วเบา

“ข้าพร้อมที่จะช่วยเจ้าเสมอ เทีย ต่อให้ต้องตายก็ยอม”

คำพูดนั้นอาจจะฟังดูเวอร์เกินจริงไปมาก แต่เธอไม่ได้หัวเราะเขา เพราะรู้ว่าเฟรสพูดทุกอย่างออกมาจากใจจริง

เธอยืนนิ่งเหม่อมองเส้นทางที่ลาลาเนเดินทางจากไปอยู่เสียบๆ กระทั่งเวลาผ่านไปสักพักจนเริ่มตึกมากแล้วจึงค่อยหมุนตัวเดินทางกลับคฤหาสน์

“จะต้องรอไปถึงเมื่อไหร่กัน จักรพรรดินี!”

โยบานะรีบร้อนวิ่งพรวดเข้ามาในวังจักรพรรดินี ปากก็ตะโกนเสียงดังด้วยความร้อนใจ

“เพราะสินค้าจากลอมบาร์เดียถูกตัดขาดไม่ให้ส่งเข้ามายังเมืองหลวง ทำให้ฝูงชนไม่พอใจกันหมดแล้ว! ทุกคนต่างก็สาปส่งข้ากันทั้งนั้น!”

จักรพรรดิรู้สึกแค้นใจอย่างยิ่ง

พระองค์ก็แค่ช่วยสนับสนุน เพียงเพราะจักรพรรดินีกล่าวว่ามีวิธีดี ๆ ในการมัดแขนมัดขาลอมบาร์เดียเท่านั้นเองแท้ ๆ

ถึงแม้มันจะช่วยให้เหมือนแร่เหล็กเริ่มลงมือขุดเจาะไปได้อย่างรวดเร็ว ก็เถอะ แต่เรื่องพวกนั้นมันถูกลบออกไปจากหัวสมองของโยบานะมานานแล้ว

ไม่ว่าจักรพรรดินีจะรู้สึกถึงความร้อนใจของจักรพรรดิโยบานะสักบ้างหรือไม่

จักรพรรดินีราวนี้เพียงแค่นั่งดูกายลุกขึ้นจากที่นั่งด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“พรุ่งนี้ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยเพคะ ฝ่าบาท”

“พรุ่งนี้?”

“เพคะ พรุ่งนี้จะมีการประชุมสภาขุนนาง หม่อมฉันได้แจ้งวาระการประชุมให้แต่ละตระกูลได้ทราบกันแล้ว อีกไม่นานก็คงจะได้กระแสตอบรับกลับมาเพคะ”

“พูดถึงวาระอันใดกัน”

โยบานเนสเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใดหรอกเพคะ แค่เสริมความแข็งแกร่งให้กฎหมาย ผู้สืบทอดว่าต้องเป็นบุตรคนโต ซึ่งเป็นรากฐานที่ช่วยพัฒนาอาณาจักรได้จนถึงตอนนี้เท่านั้นเองเพคะ”

“กฎหมายผู้สืบทอด?”

โยบานเนสเทเหล้าลงแก้วด้วยความเคยชิน แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงักด้วยความตกใจ

ราวีนี่แย้มยิ้มรับเอาขวดเหล้าในมือของจักรพรรดินีมาถือไว้เอง ก่อนจะช่วยเหลือเทเหล้าลงในแก้วให้แทน

“กฎในการให้อภิสิทธิ์บุตรชายคนโตในการสืบทอดตระกูล เพื่อที่จะได้ไม่มีข้ออ้างในการถูกตัดสินสิทธิ์ ไม่ให้เกิดการต่อสู้กันในสายเลือด หรือปองร้ายบุตรชายคนโตยังไงละเพคะ”

“อืม ถ้าเป็นกฎนั้นละก็ จะต้องตั้งเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียลงมาอยู่แทนเข้าไปได้แน่นอน”

โยบานเนสพยักหน้า

ถึงแม้ว่ารูลลักจะมีเหตุผลก็ตาม แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องมอบตระกูลให้แก่เบเจอร์ผู้เป็นบุตรชายคนโตอยู่ดี

“หากต้องการจะขัดขวางกฎนั้นไม่ให้ผ่านสภาขุนนาง เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียมีแต่จะต้องมาเข้าร่วมการประชุมในเมืองหลวงด้วยตัวเองเพคะ แต่ถ้าไม่ปลดราชโองการสั่งห้ามให้ได้ก่อน ก็จะไม่มีความหมายผ่านกำแพงเมืองหลวงมาได้...”

รอยยิ้มของจักรพรรดินีราวีนี่ทอประกายอำมหิต

“ถ้าไม่ปลดราชโองการสั่งห้ามด้วยการยินยอมตกลงเห็นด้วยกับการแต่งงานระหว่างบุตรสาวของเบเจอร์กับอาสทาน่า ก็ต้องยอมปล่อยให้กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตผ่านที่ประชุมขุนนางยังงีละพะคะ”

จักรพรรดินีฟังพ้อใจกับความคิดของตนเองมาก

หากกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตผ่านที่ประชุมแล้วละก็เบเจอร์จะได้สืบทอดตำแหน่งเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย และกลายเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งให้แก่อาสทาน่าในอนาคต

ต่อให้รูลลัก ลอมบาร์เดีย ปรากฏตัวขึ้นในที่ประชุมเพื่อคัดค้านกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโต นางก็ยังได้ประโยชน์ทางการเงินมากมายมหาศาลจากการแต่งงานของอาสทาน่ากับลาลาเน่ ลอมบาร์เดีย อยู่ดี

และคนที่จะได้รับผลกระทบจากกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตก็ไม่ได้มีเพียงแค่พวกชนชั้นสูงเท่านั้น

ราวินี่เหลือบมองจักรพรรดิโยบานัส

ฎีกาที่ผ่านความเห็นชอบจากสภาขุนนางจะถูกนำขึ้นที่ประชุมในการประชุมใหญ่ที่องค์จักรพรรดิเป็นประธาน และหากไม่มีข้อโต้แย้งที่เหมาะสม จักรพรรดิก็จะสั่งให้ฎีกาฉบับนั้นถูกร่างขึ้นเป็นกฎหมายประจำอาณาจักร การขึ้นสืบทอดบัลลังก์ในอนาคตเองก็จะได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับใหม่ไปด้วย

“จักรพรรดินีช่างมีความคิดที่ดีจริงๆ”

โยบานัสกล่าวเช่นนั้นในขณะที่ลอบเก็บซ่อนสีหน้าไว้หลังแก้วเหล้า

ถ้ากฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตถูกบังคับใช้เมื่อไหร่ การสืบทอดบัลลังก์เองก็จะได้รับผลกระทบไปด้วย เช่นนั้นพระองค์ก็จะกอบโกยผลประโยชน์ด้วยการถ่วงดุลอำนาจระหว่างเจ้าชายลำดับที่หนึ่งและเจ้าชายลำดับที่สองต่อไปได้ลำบาก

แต่เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียยอมไม่มีทางปล่อยเรื่องนี้ทิ้งไว้เฉยๆ โดยไม่ทำอะไรแน่

คนคนนั้นไม่มีทางยอมให้ทั้งตระกูลทั้งเรื่องบัลลังก์ต้องติดร่างแหไปด้วยแบบนั้น

ดังนั้นในครั้งนี้อะไรรู้อยู่บ้างก็จำเป็นที่จะต้องยอมอนุญาตเรื่องการแต่งงานของหลานสาว ถ้าเป็นแบบนี้โยบานะสก็พอจะยังรักษาเกียรติของตัวเองเอาไว้ได้บ้าง

และก็จะช่วยปลดปล่อยความโกลาหลของประชาชนได้เร็วขึ้น
จักรพรรดิโยบานะสเป็นพ่อค้าที่ไม่เคยทำการค้าให้ตัวเองต้องเสียเปรียบ
เขายกแก้วเหล้าขึ้นดื่มด้วยจิตใจที่ผ่อนคลายลงเป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันก็ลอบคิดในใจว่าครั้งนี้จักรพรรดินีสร้างเรื่องได้ถูกต้องใจเขามากเสียจริง

ณ สำนักงานประจำร้านค้าเพลเลส

“แฮก...แฮก! ดะ...คุณี่สึครับ!”

สิ่งที่เบ็ตวังหอบแฮกเข้ามาแจ้งให้พวกเราได้รับรู้โดยไม่ลืมถือกล่องเค้กสำหรับบริการจัดส่งถึงที่มามีด้วยก็คือข้อมูลเกี่ยวกับฎีกาฉบับใหม่ของการประชุมขุนนางในครั้งนี้

กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโต

“เรื่องใหญ่เลยนะครับ”

เครย์ลันยกมือลูบใบหน้าและเอ่ยขึ้น

“หากเดินทางมาพลัดลาก็ ท่านเบเจอร์คงได้เป็นเจ้าตระกูลไป...”

ไวโอเล็ตเพิ่มพละเสียงแผ่ว ในขณะที่ส่ายหน้าไปมาราวกับแค่จินตนาการก็รู้สึกสยของขึ้นมาแล้ว

ส่วนเธอน่ะเหรอ

“มีหัวคิดเหมือนกันนะเนี่ย”

ยอมรับเลยจริงๆ คราวนี้จักรพรรดินีเดินทางมาได้อย่างเยี่ยมมาก

เธอก็รู้อยู่หรือกว่าทางฝ่ายนั้นจะต้องวางแผนอะไรเอาไว้แน่ แต่นึกไม่ถึงเลยว่าจะคิดผลักดันให้มีการร่างกฎหมายแบบนี้ขึ้นมา

แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีหนทางขัดขวางสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้หรอก

“คงคิดว่าวางกับดักไว้แล้ว ลอมบาร์เดียจะไม่มีทางหนีรอดไปได้สินะ”

แต่ขอโทษทีเถอะ เธอยังมีวิธีการเอาชนะจักรพรรดินีอยู่เหมือนกัน

บทที่

173

“คิดจะใช้วิธีการเช่นนี้กับข้างนั้นหรือ”

เธอยืนมองชุดของตัวเองอยู่หน้ากระจก เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับ
ออกเดินทางไปในนอกฤดูหาลัน

ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม การรีบร้อนลงมือมันไม่ใช่เรื่องดี

แต่วันนี้ถือเป็นข้อยกเว้น

พรุ่งนี้ช่วงเช้าจะมีการประชุมขุนนางเกิดขึ้น และจะมีการตัดสินใจว่า
กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตจะผ่านมติหรือถูกปัดตก

เวลาที่เธอมีเหลืออยู่จึงมีแค่วันนี้วันเดียวเท่านั้น

“ตอนนี้เฟเรสน่าจะอยู่ที่นั่น”

แต่แล้วในจังหวะที่เธอเปิดประตูออกไป ตั้งใจว่าจะลงไปพบเฟเรส
ที่กลุ่มการค้าโมนัค

“อ๊ะ เฟเรส”

เฟเรสยกมือข้างหนึ่งค้างไว้กลางอากาศอยู่หน้าประตู ดูเหมือนว่า
เขาเองก็กำลังจะเคาะประตูห้องเธออยู่พอดี

“จะไปไหน”

เฟเรสถามเธอ

ท่าทางคงจะรีบมามากทีเดียว บนร่างกายของเขายังเหลือกลิ่นอาย

ของสายลมด้านนอกติดอยู่เลย

“...ไปหาเจ้า”

“เพราะอย่างนั้นไง ข้าถึงได้มาหาเจ้าแทน”

“เข้ามาก่อนเถอะ”

เธอเดินนำเฟรสไปยังห้องรับรอง วางกระเป๋าถือในมือลงบนโต๊ะ

ถ้าเป็นวันปกติก็คงจะเตรียมน้ำชาให้เขาสักแก้ว แต่วันนี้ทันทีที่นั่งลง เธอก็เปิดประเด็นพูดใจความสำคัญออกไปทันที

“เจ้าเองก็ได้ยินข่าวแล้วใช่ไหม เรื่องกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโต”

“แผนการที่จักรพรรดินีเก็บงำเอาไว้คือเรื่องนี้” เฟรสพยักหน้าด้วยใบหน้าเคร่งขรึมก่อนจะเอ่ยต่อ “ถ้าผ่านมติที่ประชุมขุนนางแล้วละก็ มันจะมีผลต่อชนชั้นสูงทุกตระกูลในทันที ถ้าเป็นเช่นนั้น เทีย ลอมบาร์เดีย...”

ดูเหมือนว่าทันทีที่ได้ยินข่าวเรื่องกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโต เฟรสก็เป็นห่วงเธอก่อนเรื่องอื่นใด

คนเพียงคนเดียวที่รู้ว่าเป้าหมายของเธอคือการขึ้นเป็นเจ้าตระกูล ลอมบาร์เดีย

แน่นอนว่ากฎหมายฉบับใหม่ที่จักรพรรดินีพยายามผลักดันนั้นไม่ได้เล็งเป้าหมายที่เธอ

ทั้งหมดนี้นั้นก็แค่พยายามที่จะมัดมือมัดเท้าของท่านปู่เท่านั้น

ปล่อยให้เบเจอร์ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าตระกูลคนถัดไป หรือยอมให้ ลาลาเน่เกี่ยวดองกับโอรสของนางอย่างอาสทানা

บีบบังคับให้ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง

แต่ฝ่ายที่โดนผลกระทบเข้าอย่างจังโดยที่จักรพรรดินีเองก็คงไม่คาดคิดมาก่อน กลับกลายเป็นเธอเสียได้

ดังนั้นถึงได้เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเฟรสจึงรู้สึกเป็นห่วงเธอ

แต่เธอก็สายหน้าแล้วเอ่ยพูดกับเขา

“มันจะถูกเสนอขึ้นในที่ประชุมขุนนาง แต่ถ้ามันผ่านมติละก็ จะมีผลต่อการสืบทอดบัลลังก์ด้วยเหมือนกัน กฎหมายนั้นมันพุ่งเป้าไปที่เจ้าด้วย

เฟเรส”

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เฟเรสจะมัวมานั่งเป็นห่วงคนอื่นอยู่อย่างนี้

แต่เฟเรสกลับเอ่ยพูดขึ้นด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก

“โล่งอกที่โอรสของฝ่าบาทมีแค่ข้ากับอาสทานาสองคน”

...แค่สองคนเหรอ

“มันยังมีวิธีให้ข้ากลายเป็นโอรสสองคโตะ หรือเป็นโอรสเพียงหนึ่งเดียว

อยู่”

“อา...”

วิธีการเป็นโอรสสองคโตะหรือโอรสเพียงหนึ่งเดียว...ก็คือกำจัดอาสทาน่า
ทิ้งไปเสีย

เปลือยเปล่าไปเลย

ว่าแต่ในชีวิตก่อนเฟเรสใช้วิธีการใดในการขึ้นดำรงตำแหน่งองค์
รัชทายาทกันนะ

เพื่อเป้าหมายแล้วละก็ เขาเป็นคนที่สามารถลงมือทำได้ทุกเรื่อง
ชายหนุ่มคนนี้นะ

“แต่เหี้ย เจ้าคงจะไม่อยากใช้วิธีการแบบนั้น แน่نونว่าข้าก็ต้องเป็น
ห่วงเจ้าอยู่แล้ว” เฟเรสเสยผมที่ปรกลงมาข้างหน้าขึ้น ในขณะที่เอ่ยพูดต่อ
“ก่อนอื่นคำว่า ‘บุตรชายคนโต’ มันย่อมหมายถึงขัดขวางห้ามไม่ให้ผู้หญิง
ขึ้นดำรงตำแหน่งอย่างเด็ดขาด”

ต่อให้มีเจ้าตระกูลใดคิดอยากจะส่งมอบตระกูลให้บุตรสาวผู้มากความสามารถเหมือนอย่างท่านปู่ก็ตาม ถ้าอ้างอิงจากกฎการสืบทอดตระกูลด้วย
บุตรชายคนโตแล้วละก็ จะไม่มีทางทำเช่นนั้นได้เลย

ในเมื่อผู้หญิงยอมไม่ใช้บุตรชาย เท่ากับถูกเพิกถอนสิทธิ์ในการแย่งชิง
ตำแหน่งผู้สืบทอดไปอย่างสมบูรณ์แบบ

ดังนั้นจึงมีแต่ ‘บุตรชายคนแรก’ เท่านั้นที่จะเหมาะสมในการเป็น
ผู้สืบทอด

“ต้องให้ท่านปู่ไปเข้าร่วมการประชุมขุนนางให้ได้”

การประชุมขุนนางที่ไร้ซึ่งเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียหรือท่านปู่ของเธอ

จะกลายเป็นสวรรค์สำหรับพวกอังกะสนันท์

มันเป็นสถานที่ที่ใช้ระบบเสียงข้างมากในการตัดสิน ดังนั้นการประชุมขุนนางที่ไม่มีท่านปู่ คนที่จะมีอิทธิพลมากที่สุดในที่ประชุมจะกลายเป็นเจ้าตระกูลอังกะสนันท์คนใหม่อย่างดิ่วจิก

บางทีตอนนี้ก็คงกำลังวิ่งเต้นไปพบบรรดาขุนนางทั้งหลาย เพื่อที่จะเกลี้ยกล่อมให้ทุกคนโหวตข้างตัวเองในวันพรุ่งนี้อยู่ละมั้ง

แน่นอนว่าวิธีการที่ได้ผลที่สุดยังไงก็คงจะเป็นการใช้เงินซื้อเสียงนั่นแหละ

“ในสถานการณ์ที่ราชโองการสั่งห้ามของท่านปู่จะถูกปลดออกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พวกตระกูลอื่นที่เดิมทีถือข้างลอมบาร์เดีย ตอนนี้องค์ก็ยังต้องเกรงใจอังกะสนันท์อยู่บ้าง”

ดังนั้นต้องหาทางส่งท่านปู่ไปร่วมการประชุมขุนนางให้ได้

เฟเรสรับฟังคำพูดของเธออยู่เงียบ ๆ

เธอเหม่อมองเรือนผมสีดำสนิทของชายหนุ่ม กวาดสายตาไล่ไปมองใบหน้าเนียนไร้จุดต่างดำ ก่อนจะมองสบนัยน์ตาสีแดงคู่นั้น

ยังมีวิธีที่เธอจะขัดขวางจักรพรรดินีเหลืออยู่ แต่เธอไม่อาจทำมันคนเดียวได้สำเร็จ

เพราะมันเป็นเรื่องที่จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเฟเรสยอมยื่นมือช่วยเหลือเท่านั้น

เธอสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วเอ่ยพูดกับชายหนุ่มที่เฝ้ามองเธออยู่เงียบ ๆ ราวกับบรอคอยเวลานี้อยู่แล้ว

“เฟเรส ก่อนหน้านั้นเจ้าเคยบอกให้ข้าใช้งานเจ้าได้มั๊ย”

เฟเรสพยักหน้าอย่างเชื่องช้า

ปอยผมสีดำสนิทเพียงแค่ปรกลงมาบนหน้าผากเล็กน้อยเท่านั้นเองแท้ ๆ แต่जू ๆ หัวใจของเธอก็เริ่มเต้นกระหน่ำส่งเสียงดังโครมครามไม่หยุดเสียแล้ว

นี่ไม่ได้คิดจริงจังสักหน่อย ทำไมเป็นแบบนี้เนี่ย!

สงบสติหน่อย หัวใจจ้า!

“พวกเรามาใช้กันและกันเป็นไง”

“กันและกัน?”

เธอเปิดกระเป๋าถือและหยิบเอาของที่ตั้งใจจะนำไปให้เฟเรสออกมา
มอบให้เขา

“...นี่มัน”

เฟเรสขมวดคิ้วเล็กน้อย

อา นี่เธอจะโดนปฏิเสธหรือ

เธอจับใจที่ร่วงหล่นเอาไว้แน่น ก่อนจะเอ่ยพูดโดยแสร้งทำเป็นไม่รู้สึกละ
อะไร

“เพชรไฉ”

“ข้ารู้”

เฟเรสใช้ปลายนิ้วลูบไล้ของที่เธอมอบให้อยู่ไม่กี่ครั้งก่อนจะวางมันลง
แล้วหยิบเอากล่องใบเล็กที่คล้ายกันออกมาจากกระเป๋าถือก่อนจะยื่นมันให้เธอเห็น

“เพชรมณีแดง”

สีแดงสดดั่งทับทิม เพชรมณีแดงส่องประกายระยิบระยับแม้ว่าจะ
อยู่ภายใต้แสงไฟสลัว

“บางทีพวกเราคงจะคิดเหมือนกัน”

เฟเรสอมยิ้มเล็กน้อยขณะที่เอ่ยพูดขึ้นเช่นนั้น

“ไม่ น่าจะคิดต่างกันนะ”

นัยน์ตาสีแดงดั่งเพชรมณีแดงคู่นั้นมองสบกับนัยน์ตาของเธอที่สั่นไหว

“ถ้าอย่างนั้นก็น่าเสียดาย”

เฟเรสวางกล่องใบเล็กทั้งสองกล่องลงตรงหน้าเธอก่อนจะเอ่ยพูด

“เจ้าเป็นคนเลือกก็แล้วกัน เทีย วิธีการของข้า หรือวิธีการของเจ้า
จะไปทางใด”

วันเปิดประชุมสภาขุนนาง

จักรพรรดินีหัวเราะเสียงดังพลางตบมือไม่หยุดด้วยความอารมณ์ดี
เมื่อได้ยินข่าวที่เบเจอร์กับเชรลซึ่งนั่งหน้าซัดเหือดนำมาแจ้งนาง

“ว่ายังไงนะ ฮ่าๆๆ!”

จักรพรรดินีราวีนี้ดูมีความสุขมากจริง ๆ

“องค์จักรพรรดินี?”

เซอร์กับเบเจอร์ต่างก็นึกว่าเรื่องทุกอย่างคงจะจบสิ้นกันแล้ว จึงได้แต่
มองราวีนี้ด้วยความร้อนใจ

“ฮ่า ๆ ๆ! ลาลาเน่ เด็กคนนั้น เด็กคนนั้นหนีไปแล้วอย่างนั้นหรือ”

ท่าทางของราวีนี้ที่หัวเราะไม่หยุดกระทั่งต้องยกมือขึ้นซับน้ำตาที่
เล็ดออกมาบริเวณทางตาทำให้เซอร์ยิ่งตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

เพราะนางคิดว่าจักรพรรดินีโกรธเคืองเป็นอย่างมากจนกลายเป็น
เช่นนั้น เมื่อได้ยินข่าวของลาลาเน่ที่สะบัดการหมั้นหมายระหว่างเจ้าชาย
แล้วหลบหนีตามคนรักไปกลางดึก

“เรื่องนี้เจ้าแจ้งให้ดิวิจู้หรือยัง เซรัล”

“จะ...แจ้งให้ทราบก่อนการประชุมสภาขุนนางเริ่มแล้วเพคะ แต่หม่อมฉัน
ตั้งใจมาแจ้งข่าวนี้ให้องค์จักรพรรดินีทราบด้วยตัวเอง เพื่อขออภัย...”

เสียงของเซอร์ลั่นเครือขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

นางหวาดกลัวเหลือเกิน ด้วยรู้ดีว่าภัยอันแสนโหดเหี้ยมของราวีนี้มา
ตั้งแต่เด็กแล้ว

“มะ...หม่อมฉันสั่งให้คนติดตามสืบร่องรอยไปแล้ว ไม่นานก็คงจะ
หาตัวเจอเพคะ เด็กคนนั้นไม่เคยได้เจอโลกภายนอก อยากรู้ก็คงไปได้
ไม่ไกล...”

“ได้ ตามนั้นก็แล้วกัน แต่ถ้าหาตัวเจอก็จงซ่อนตัวนางไว้ที่ไหนสักแห่ง
ก่อนก็แล้วกัน เซรัล”

“เพคะ...?”

จักรพรรดินีราวีนี้ยิ้มกว้างไม่สมกับเป็นนางเลยแม้แต่น้อย

“ดูเหมือนสวรรค์ทรงช่วยเหลือโอรสของข้าเป็นแน่”

รอยยิ้มของผู้ชนะเบ่งบานไปทั่วใบหน้าของราวีนี้

“ในเมื่อลาลาเน่ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรงหนีไปแล้ว คราวนี้เจ้าตระกูล
ลอมบาร์เดียก็ไม่ได้หนีหนทางให้ปลตราชโองการสั่งห้ามอีกต่อไปไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...!”

เบเจอร์ตบเข้าเสียงดังขาดเมื่อตระหนักได้ถึงความหมายที่จักรพรรดินีต้องการจะสื่อในที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตก็คงจะผ่านที่ประชุมขุนนางในวันนี้ได้เป็นแน่พะย่ะค่ะ!”

“ใช่แล้วค่ะ น้าทำที่เรื่องแค่นี้ยังต้องมานั่งร่างให้เป็นกฎหมายกันแบบนี้อยู่อีก แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่คะ” ราวีนี่เอ่ยพูดเสียงเอื่อย “ยินดีด้วยนะคะ ท่านชายลอมบาร์เดีย รอให้วันนี้ผ่านไป ท่านชายก็จะได้เป็นผู้สืบทอดอย่างเป็นทางการแล้วละค่ะ”

“โอ๊ะ ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ! ขอบพระทัยพะย่ะค่ะ องค์จักรพรรดินี!”

“แล้วก็เชรล ถ้าเจ้าหาตัวลาลาเน่เจอ ก็จงซ่อนนางไว้ให้ดีในที่ที่ไม่มีใครหาตัวเจอได้เหมือนอย่างที่เราบอกเมื่อครู่นี้ด้วยล่ะ รอให้เรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยดีเสียก่อน ถึงตอนนั้นจะได้จัดการให้นางได้แต่งงานกับอาสาน่าใหม่อีกครั้ง เข้าใจหรือไม่”

“เพคะ องค์จักรพรรดินี”

เชรลเองก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอกก่อนจะยิ้มกว้าง

“กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตนะ เพียงแค่รอเวลาสักหน่อยก็จะผ่านมติสภาขุนนางได้แน่ และหากได้รับการเห็นชอบยอมรับจากฝ่าบาทแล้ว ความเห็นของตัวแทนแต่ละเขตแดนมันก็เหมือนแค่พิธีการไร้สาระนั่นแหละ ในเมื่อผู้สืบทอดบัลลังก์ตามกฎหมายก็มีเพียงผู้เดียวอยู่แล้ว เจ้าพวกนั้นมันจะไปทำอะไรได้อีก”

จักรพรรดินีราวีนี่เองก็รู้สึกตกใจตัวเองเหมือนกันที่คิดวิธีการอันแสนชาญฉลาดเช่นนี้ออกมาได้

เรียกได้ว่ามันเป็นแผนการที่จะทำให้เรื่องทั้งหลายที่ทำให้นางต้องกลุ้มใจตลอดเวลาที่ผ่านมา และสิ่งต่างๆ ที่กีดขวางหนทางในอนาคตของอาสาน่าทั้งหมดปลิหายไปได้ในครั้งเดียว

“แต่องค์จักรพรรดินีเพคะ ฝ่าบาท...”

เชรลรู้จกนิสัยโลกมากของโยบานีสดี จึงเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง

“ฝ่าบาทนะ...แค่มอบสิ่งที่พระองค์ต้องการให้ก็พอแล้ว”

อาจจะต้องโดนชุดเลือดชุดเนื้อ แต่หากอาสทานาได้ขึ้นเป็นรัชทายาท
ละก็ ย่อมหาทางกอบโกยกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน

“อาละ ที่เหลือก็แค่เฝ้ารออย่างพ่อนคลายก็เรียบร้อย...”

แต่แล้วในตอนทวารวีนี้อเปิดฝากาน้ำชาออก เตรียมจะรินชาให้ตัวเองนั้น
“องค์จักรพรรดินี!”

นางกำนัลคนสนิทประจำตัวจักรพรรดินีวิ่งเข้ามาด้วยใบหน้าซีดเผือด
ก่อนจะหันไปมองกาน้ำชาที่อยู่ในมือของทวารวีนีด้วยความหวาดกลัว และ
หลับตาแน่นในขณะที่ตะโกนเสียงดัง

“ระ...ราชโองการสั่งห้ามของเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียถูกปลดแล้วเพคะ
องค์จักรพรรดินี!”

ณ ห้องประชุมสภาขุนนางประจำเมืองหลวง

ดิอิจ อังเก็นส กำลังชักนำการประชุมให้ดำเนินต่อเนื่องไปได้อย่าง
ประสบความสำเร็จตามแผนการที่วางไว้

“กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโต จะกลายเป็นกฎหมาย
ที่ช่วยสร้างรากฐานการสืบทอดตระกูลของอาณาจักรที่ละเอะไม่เป็นรูปเป็นร่าง
มาเสียนาน”

เริ่มจากความชอบธรรมของกฎดังกล่าว

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามที่หารือกันไปเมื่อครู่ กรณีที่บุตรชายคนโตตาม
กฎหมายจะสูญเสียสิทธิอันชอบธรรมในการสืบทอดตระกูลมีดังต่อไปนี้
กรณีที่มารดามีสายเลือดชั้นต่ำ กรณีที่ก่อความผิดร้ายแรงอย่างการก่อกบฏ
และ...”

แม้กระทั่งเรื่องการสูญเสียสิทธิอันชอบธรรมตามที่ได้มีการหารือ
กับพวกขุนนางที่เขาเชิญไปเกลี้ยกล่อมและผูกมิตรก็เตรียมเอาไว้ล่วงหน้า
แล้วด้วย

แผนการทุกอย่างดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบตามที่
จักรพรรดินีมีรับสั่ง

ดิอิจกวาดสายตามองเหล่าสมาชิกสภาขุนนางที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

ด้วยสีหน้าพึงพอใจ

พวกนั้นเป็นกลุ่มคนที่เดิมที่มักจะกระดิกหางวิ่งไล่ตามรูสลัก ลอมบาร์เดีย อยู่ตลอดเวลา

แต่หลังจากมีราชโองการสั่งห้ามเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียไม่ให้เดินทางเข้าเมืองหลวง และเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหวนคืนกลับมาเร็ว ๆ นี้ แรงกายแรงใจของฝ่ายนั้นจึงถูกบั่นทอนลงไปมาก

“หึ...”

ดิวิจหัวเราะอย่างมีเลศนัย

ในบรรดาคนเหล่านั้นยังมีอีกหลายคนที่ย้ายทัศนคติอย่างว่องไว และเมื่อวานนี้เขาก็จัดการเกลี้ยกล่อมจนคนพวกนั้นยอมเปลี่ยนข้างหันมาอยู่ฝ่ายอังกะเนสได้สำเร็จ มั่นใจได้ว่าวันนี้จะต้องได้รับเสียงโห่ทมนมากกว่าเดิมเป็นแน่

แน่นอนว่าไม่จ่ายเงินไปแม้แต่เหรียญเดียว

เพราะพวกนั้นเป็นฝ่ายดิ้นรนมาขอพบเขาด้วยตัวเอง เพื่อที่จะได้ดูดีขึ้นในสายตาของอังกะเนสยังล่ะ

อีกอย่าง กระทั่งลาลาเน่ ลอมบาร์เดีย ยังแอบหนีไปกลางดึกแบบนั้น คราวนี้รูสลักจบสิ้นแล้ว

นี่ถึงบิดาของเขาย่างเฟรตริก อังกะเนส ที่ได้แต่หดหู่อยู่ในกระตองหวาดกลัวรูสลัก ลอมบาร์เดีย อยู่เสมอขึ้นมา ดิวิจก็กำหนดแน่วด้วยความโกรธแค้น

“ถ้าอย่างนั้นมาเริ่มลงคะแนนเสียงกันเลยเถอะครับ ท่านประธาน”

ดิวิจเอ่ยปากกับประธานในที่ประชุมที่เอาแต่นั่งถือค้อนเหม่อลอยไม่พูดไม่จา

“...อะเฮ่ม”

ประธานในที่ประชุมเองก็เป็นหนึ่งในพวกลูกสมุนของรูสลัก ลอมบาร์เดีย

ดิวิจคิดว่าถ้าหากฎการรวนี้ผ่านฉลุยเสร็จเรียบร้อยเมื่อไหร่ เขาจะต้องผลักดันตัวเองให้ไปนั่งตำแหน่งนั้นให้ได้

“อะ...ถ้าอย่างนั้น...”

แต่แล้วในจังหวะที่ประธานในที่ประชุมตั้งใจจะเอ่ยพูดขึ้น เพราะ
หยาตเหงื่อไหลเต็มแผ่นหลังด้วยความอึดอัดใจกับสายตาที่ติวอิจมองจ้องมา
โครม!

ประตูปานใหญ่ของห้องประชุมที่ปิดแน่นมาโดยตลอดก็ถูกเปิดออก
ทั้งสองบานสุดแรง

“จะ...เจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย...”

บรรดาขุนนางฝ่ายลอมบาร์เดียที่ได้แต่นั่งหมดกำลังใจต่างก็ลุกพรุด
จากที่นั่งทันที

“มะ...มาที่นี่ได้ยังไง!”

ติวอิจเองก็ตกใจรีบลุกขึ้นยืนจนเกือบทิ้งไปด้านหลังและล้มตึง
เพียงพริบตาภายในห้องประชุมก็ตกอยู่ในความโกลาหล

แต่ต้นเหตุของความวุ่นวายอย่างรูลลัก ลอมบาร์เดีย กลับทำเพียง
แค่นั่งเก้าอี้ตรงไปยังกลางห้องประชุมโดยไม่พูดอะไรแม้แต่ครึ่งคำ และ
หันไปมองบรรดาขุนนางที่นั่งกันเต็มสองฝั่งด้วยใบหน้านิ่งขมิ้ม

ยัดไหล่ตรง มือไขว้หลัง มองสบตาคนพวกนั้นทีละคนๆ

หลังจากมองจ้องด้วยนัยน์ตาลุกเป็นไฟ รูลลักจึงเปิดปากพูดขึ้น

“การตัดสินใจเลือกผู้สืบทอดเป็นอำนาจอธิปไตยโดยชอบธรรมของชนชั้นสูง”

เสียงทุ้มต่ำดังก้องไปทั่วห้องประชุม

“ในยุคสมัยที่อาณาจักรเพิ่งจะเริ่มก่อตั้งเป็นแว่นแคว้นขึ้นมา เพื่อที่จะ
ได้ป้องกันปัญหาการแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งผู้สืบทอดกันอย่างดุเดือดเกินควร
กฎที่ตั้งขึ้นในตอนนั้นอาจจะเป็น ‘ธรรมเนียมให้บุตรคนโตเป็นผู้สืบทอด
ตระกูล’ ก็จริง แต่!”

รูลลักถลึงตาจ้องเขม็งตรงไปที่ติวอิจในขณะที่เอ่ยพูดต่อ

“การเลือกตัวผู้สืบทอดที่จะรับช่วงภาระความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่
ของเจ้าตระกูลและหน้าที่มากมายต่อนั้น เป็นสิทธิ์ขาดของเจ้าตระกูลที่ไม่ว่า
ใครหน้าไหนก็ไมอาจเข้ามาก้าวก่ายได้!”

จากนั้นก็คารมด้วยความเกรี้ยวไปทางขุนนางทั้งหลายที่นั่งอยู่

รอบกายดิวิจ อังเกนัส

“ไอ้โง่ที่โง่งมกล้าเห็นชอบกับฎีกาที่ละเมิดอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของชนชั้นสูง!”

เสียงตวาดลั่นของรูสลักเจ้าของนายนัดาคมดูทอประกายกร้าวด้วยความโมโหจัด ดังก้องสะท้อนไปทั่วห้องประชุม

“กรอด...”

ในวินาทีนั้นเองดิวิจได้แต่หลับตาแน่นด้วยลางสังหรณ์ว่าเห็นทฤษฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตคงจะล้มเหลวเสียแล้ว

“อืม...”

จักรพรรดิโยบานั่งลงบนบัลลังก์ด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อยในขณะที่มองหน้าเธอกับเฟรส แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่ติดขัดยังรู้สึกสงสัยอยู่บ้าง

“หมายความว่าทั้งสองคนหมั้นหมายกันแล้วงั้นหรือ”

“เพคะ ฝ่าบาท”

เธอยิ้มกว้างเอ่ยตอบกลับไป

ในขณะที่เดียวกันก็พลิกมือเล็กน้อยเพื่อให้อีกฝ่ายมองเห็นแหวนที่สวมอยู่บนนิ้วนางของเธอได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เพชรเม็ดใสสะท้อนแสงอาทิตย์ที่ส่องสว่างเข้ามาจากด้านนอก มันส่องประกายระยิบระยับเสียจนทำให้ตาพร่า

“จำไม่นึกเลยว่าทั้งสองคนจะมีความสัมพันธ์กันเช่นนั้น”

เป็นเพราะทั้งคู่มาพบพระองค์ตั้งแต่เข้าประตู ใบหน้าของจักรพรรดิโยบานสจจึงยังมีแต่ความว่างงุน

แต่ถึงอย่างนั้นช่างในนัยน์ตายามมองหน้าเธอกับเฟรสก็ยังคงสั่นไหวไปด้วยความตกใจและความสงสัยอยู่เล็กน้อย

เธอรู้สึกสังหรณ์ใจว่าถ้าหยุดนิ่งอยู่แค่นี้ เดียวก็จะต้องแต่งเรื่องราวความรักที่ไม่มีอยู่จริงออกไปให้ฟังแหวๆ

แบบนั้นน่ารำคาญแย่ สงสัยจะต้องเสแสร้งเล่นละครให้เห็นแทนแล้วละ

เธอเอื้อมมือไปกุมมือของเฟรสที่วางนิ่งอยู่บนหน้าตัก

รู้สึกได้ทันทีเลยว่ามือของเฟรสที่ถูกเธอกอบกุมเอาไว้กระตุกเกร็งไปเล็กน้อย ร่างกายของชายหนุ่มเองก็เกร็งจนแข็งทื่ออย่างเห็นได้ชัด

“หุๆ”

เธอแสร้งทำเป็นหัวเราะ ในขณะที่เอนคอเล็กน้อยถลึงตาจ้องเฟรสเขม็ง

เฮ้ ทำตัวให้มันดีๆ หน่อยได้มั้ยยะ

พอโดนเธอจ้องเข้าหน่อย เฟรสจึงเริ่มตั้งสติได้

มือของเฟเรสที่อยู่หนึ่งใต้ฝ่ามือของเธอจึงเริ่มขยับ ก่อนจะเป็นฝ่ายกุมไว้แทน

หนักแน่นมั่นคงเสียจนสงสัยว่าคนที่เคยล้มเลไม่ยอมจับมือเธอตอบเมื่อครูนี้นายไปไหน

มือใหญ่หยาบกร้านที่กอบกุมมือของเธอเอาไว้ให้ความรู้สึกอบอุ่นมากจนรู้สึกดีจัง และก็รู้สึกได้ว่าสายตาของโยบานะสจ๊วตจ้องค้างอยู่ที่มือของเธอกับเฟเรสที่กอบกุมกันไว้

เธอจึงใส่งายตาแห่งความรักมองหน้าเฟเรสเพื่อให้จักรพรรดิได้เห็น

“พอดีหม่อมฉันเป็นพวกซื่อายนะเพคะ ฝ่าบาท”

ใต้ตาเฟเรสกระตุกเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ

ทำไมละ อะไรกันเล่า

“เพราะอย่างนั้นถึงได้ขอร้องเจ้าชายให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับจากทุกคนสักกระยะเพคะ”

“มีเหตุผลใดเป็นพิเศษหรือ”

ถึงแม้เธอจะอธิบายไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเป็นเพราะ ‘เธอค่อนข้างซื่อาย’ แต่โยบานะสก็ยังคงตั้งคำถามไม่หยุด

บางทีคงตั้งใจจะล้วงความลับนั้นแหละ

แต่เธอก็แค่ยิ้มสดใสตอบกลับไปง่าย ๆ

“เพราะยังไม่ได้เตรียมใจเพคะ”

“เตรียมใจ?”

“เตรียมใจที่จะบอกคนในครอบครัวเพคะ ฝ่าบาทเองก็คงทราบความรักที่มีต่อคนในครอบครัวของคนตระกูลลอมบาร์เดียดีอยู่แล้วใช่ไหมเพคะ”

“อืม ก็จริง”

ดูสิ

ความรักในสายเลือดของลอมบาร์เดียโด่งดังมากขนาดไหน ขนาดองค์จักรพรรดิผู้ขึ้นชื่อว่าเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ยังหลงเชื่ออย่างสนิทใจเลย

เรื่องเบเจอร์เองก็เหมือนกัน ถ้าหากไม่ใช่เพราะธรรมเนียมที่สืบทอดกันมาในตระกูลลอมบาร์เดีย และท่านปู่ที่คิดว่าสายเลือดเป็นสิ่งสำคัญแล้ว

ละก็ ปานนี่คงโดนเน็ตหัวขบไล่ใส่ส่งออกจากตระกูลไปเป็นร้อยรอบแล้ว

“ฝ่าบาท”

เฟเรสที่นั่งฟังบทสนทนาระหว่างเธอกับจักรพรรดิอยู่ข้าง ๆ เงียบ ๆ เปิดปากพูดขึ้น

“คุณหนูลอมบาร์เดียกับกระหม่อมอาจจะรู้จักกันมานานแล้วก็จริง แต่ความสัมพันธ์ของพวกเราเพิ่งเริ่มพัฒนามาได้ไม่นานพะย่ะค่ะ เพราะอย่างนั้นจึงต้องใช้เวลาค่อนข้างนานกว่าจะมั่นใจในความรู้สึกของกันและกัน จนถึงจุดนี้ได้ ขอฝ่าบาททรงเข้าใจพวกกระหม่อมด้วยพะย่ะค่ะ”

คิ้วข้างหนึ่งของโยบานสเลิกขึ้นมองเฟเรสถามได้ยินคำกล่าวของเขา

“ทั้งหมดเป็นเพราะกระหม่อมซี้ซาลาตัวเองพะย่ะค่ะ”

เฟเรสกล่าวพลางจับมือเธอเอาไว้แน่นกว่าเดิม รอยยิ้มจางแตงแต้ม อยู่บนริมฝีปาก

ต้องอย่างนั้นสิ! เยี่ยมมาก เฟเรส!

ค่อยสมกับที่เธออุตส่าห์เลี้ยงดูฟูมฟักมาหน่อย!

“โอ้ เพิ่งเคยเห็นเจ้าชายลำดับที่สองเป็นแบบนี้ครั้งแรกเลยนะเนี่ย”

โยบานสเอ่ยขึ้นด้วยความรู้สึกที่ได้เห็นเฟเรสทำตัวเช่นนี้

ก็นะ พวกเขาเป็นพ่อลูกกันแค่เปลี่ยนนอก เพราะอย่างนั้นก็ต้องรู้สึกอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นเฟเรสมีท่าทางแบบนี้เป็นธรรมดา

เธอรีบเอ่ยแทรกขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

“ฝ่าบาทตรัสเอาไว้ว่าการปรองดองระหว่างลอมบาร์เดียกับราชวงศ์ จะช่วยให้อาณาจักรสงบสุขร่มเย็นใ้มั้ยเพคะ”

และโยบานสก็หัวเราะเสียงดังลั่น

“ยอดเยี่ยมมากจริงๆ เลยเพคะ ฝ่าบาท”

ส่วนจะยอดเยี่ยมเรื่องอะไรนั้น เธอเองก็ไม่รู้เหมือนกันนะ

แต่เธอรู้ดีว่าโยบานสเป็นพวกหลงใหลในคำชม

“อะแฮ่ม”

อย่างที่คาดไว้ไม่มีผิด มุมปากของโยบานสกระตุกโค้งขึ้นอย่างไม่อาจอดกลั้นเอาไว้ได้

เธอรีบฉวยจังหวะนี้เอ่ยปากออกไปทันที

“ตอนนี้พวกหม่อมฉันก็หมั่นหมายกันแล้ว ดังนั้นความขัดแย้งอันน่าอึดอัดใจระหว่างลอมบาร์เดียกับราชวงศ์ก็คงจะหมดสิ้นไปแล้วใช่ไหมพะคะ หม่อมฉันรู้สึกยินดียิ่งพะคะ ที่สามารถช่วยให้อาณาจักรมเย็นเป็นสุข”

“ถ้าเจ้าพุดถึงเรื่องราวของการสั่งห้ามของเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียแล้วละก็...”

ใบหน้าที่เคยผ่อนคลายกลับมานิ่งขมึนอีกครั้ง โยบานเนสตั้งใจจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็โดนเธอขวางเอาไว้ก่อน

“เปล่าพะคะ หม่อมฉันเพียงแค่ว่าถึงบรรดาชนชั้นสูงและประชาชนของเมืองหลวงที่ต้องทนทุกข์ เมื่อขาดความช่วยเหลือของลอมบาร์เดียเท่านั้นเองพะคะ”

โยบานเนสได้แต่เม้มปากแน่นแล้วตกอยู่ในภาวะวังวนความคิดของตัวเอง

เรื่องแบบนี้ยังต้องให้เธอจัดการป้อนให้ถึงปากอีกหรือไงกัน

เฮ้ ลุงจักรพรรดิ ทางหุออกให้กว้าง แล้วตั้งใจฟังให้ดีละ

“ในสารส่วนตัวที่ฝ่าบาทส่งให้ท่านปู่เขียนเอาไว้แบบนั้นไม่ใช่หรือพะคะ ‘จงตกลงเห็นด้วยกับการหมั่นหมายระหว่างราชวงศ์กับลอมบาร์เดีย’ ”

นัยน์ตาของโยบานเนสสั่นไหวเล็กน้อย ท่าทางคงจะเห็นรู้ให้มุดหนีออกไปจากเรื่องพวกนี้ได้แล้วสินะ

คนที่ร้อนใจมากที่สุดจนได้แต่วิ่งวนไปทั่วเพราะการโต้ตอบของท่านปู่ก็คือโยบานเนสคนนี้เนียแหละ

ลอมบาร์เดียอาจจะเป็นอิสระ ไม่จำเป็นต้องสนใจพวกกระแสนักเลงก็จริง แต่องค์จักรพรรดินั้นอย่างไรก็ยังจำเป็นต้องเกรงใจสายตาของประชาชนในอาณาจักรอยู่ดี

เธอก็แค่ชี้แนะทางออกให้แก่จักรพรรดิด้วยความใจดีเท่านั้นเอง

วิธีการที่จะหลบหนีออกไปจากสนามรบโดยที่ยังสามารถกอบโกยผลประโยชน์ที่ต้องการได้พอประมาณ ทั้งยังสามารถรักษาเกียรติยศและศักดิ์ศรีเอาไว้ได้

“แน่นอนว่าเหตุผลที่หม่อมฉันมาที่นี่ในวันนี้ได้ เป็นเพราะท่านปู่เอง

ก็ตกลงยอมรับในความสัมพันธ์ระหว่างหม่อมฉันกับเจ้าชายแล้วพะคะ”

“...เจ้าตระกูลลอมบาร์เดียล่ะหรือ”

“พะคะ ไม่ว่าอย่างไรหม่อมฉันก็เป็นลอมบาร์เดียอยู่ดี ดังนั้นจึงจำเป็นต้องได้รับคำอนุญาตจากท่านปู่ซึ่งเป็นเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียเสียก่อน”

“ใช่แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียตกลงยอมรับการหมั้นหมายระหว่างราชวงศ์กับลอมบาร์เดียแล้วใช่ไหม”

“พะคะ ฝ่าบาท”

ความโล่งใจและความดีใจเริ่มค่อยๆ กระจายไปทั่วใบหน้าของโยบานอส

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ!”

เสียงหัวเราะสนั่นดังลั่นออกมาจากปากของจักรพรรดิผู้ชอบใจจน nearly ตาปิด

“ใช่แล้ว! พวกเจ้าที่หลงรักกันแบบนี้อยู่ก่อนแล้ว! ย่อมดีกว่าอาสทาน่ากับบุตรสาวของเบเจอร์ที่ไม่อยากจะแต่งงานกันแน่นอน!”

โยบานอสดูโล่งใจมากราวกับคนที่ได้ปลดปล่อยภาระที่ถ่วงใจมานานนับสิบปีทิ้งไปจนหมดสิ้น

เขาตบไหล่เฟเรสเสียงดังปัง ๆ พลังเอ่ยพูดต่อ

“ยอดเยี่ยมมาก เจ้าชายลำดับที่สอง! เยี่ยมมาก!”

ความหงุดหงิดรำคาญใจพัดผ่านบนใบหน้าของเฟเรสที่โดนตบไหล่แรงเสียจนตัวโยน

อดทนหน่อยนะ เฟเรส

เธอจับมือของชายหนุ่มเอาไว้แน่น

แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกว่ใบหน้าของโยบานอสที่เออแต่หัวเราะด้วยความเรีงว่าอยู่นั้นมันจะน่ามองแต่อย่างใดเหมือนกัน

ในที่สุดราชโองการสั่งห้ามเข้าเมืองหลวงของท่านปู่ก็ถูกเพิกถอนด้วยประการฉะนี้

และเธอก็ทำให้จักรพรรดินีคว้าน้ำเหลวได้สำเร็จ

แต่โยบานอส สำหรับเจ้าแล้ว มันยังไม่จบแค่นี้หรอกนะ รู้มั๊ย

“ท่านปู่ ข้าจะหมั้นนะคะ”

เสียงดังสายฟ้าฟาดพุ่งเข้าโจมตีรูลล์ที่กำลังนั่งพักผ่อนหลังจบการประชุมเรื่องกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตกับเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าอย่างจัง

“นั่นมัน...เจ้ากำลังพูดเรื่องอันใดกัน เทีย”

เสียงของรูลล์ถึงกับสั่นเครือ

“สักครู่นะคะ เข้ามาสิ เฟเรส”

พีเรนเทียส่งเสียงพูดไปทางประตูห้องทำงาน

และคนที่ปรากฏโฉมออกมาให้เห็นก็คือเจ้าชายลำดับที่สอง เฟเรส

นั่นเอง

“จะ...เจ้า...!”

รูลล์ซึ้นว่ใส่หน้าอีกฝ่าย โดยที่ลืมไปเสียสนิทว่าคู่กรณีเป็นถึงเจ้าชาย

ไม่สิ ตอนนี้อย่าให้ไม่ใช่เจ้าชาย แต่เป็นจักรพรรดิมาด้วยตัวเอง

รูลล์ก็ไม่ได้คิดที่จะสนใจเรื่องพวกนั้นอยู่แล้ว

พรวด!

สุดท้ายรูลล์ก็ถูกพรวดขึ้นจากที่นั่งจนได้

เฟเรสหยุดยืนข้างกายพีเรนเทียด้วยใบหน้านิ่งสงบ รวากับคาดการณ์

เอาไว้อยู่แล้วว่ารูลล์จะต้องมีปฏิกิริยาเช่นนั้น

รูลล์ที่ยืนอยู่ตรงหน้าระเบิดอารมณ์โมโหขึ้นมาอีกครั้ง แต่ก็ยัง

สุตลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด เพื่อที่จะทำใจให้สงบลงได้บ้าง

“อธิบายมาเสียดีๆ ว่านี่มันหมายความว่ายังไงกัน เทีย”

“กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตนะค่ะ ต้องขวางให้ได้ไม่ใช่

เธอคะ”

“เรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรกับการหมั้นหมายของเจ้า...”

รูลล์ขมวดคิ้วแน่นจนริ้วรอยลึกเด่นชัดขึ้นมาบนหน้าผาก

“เทีย หรือว่าเจ้า...”

“ข้าขออวยพรที่องค์จักรพรรดิส่งมาหน่อยได้มั๊ยคะ ที่ออกരാขโองการสั่งห้ามนะค่ะ”

รูลลักดึงสารของจักรพรรดิที่โยนทิ้งไว้ในลิ้นชักออกมาส่งให้พีเรนเทีย
อย่างเสียไม่ได้

“อืมมมม ว่าแล้วเชียว...”

พีเรนเทียพยักหน้า

“ถ้าอ้างอิงตามราชโองการสั่งห้ามละก็ ขอแค่ท่านปู่เห็นด้วยกับการ
แต่งงานระหว่างราชวงศ์กับลอมบาร์เดียก็พอละ ไม่จำเป็นต้องเป็นหลาน
กับเจ้าชายลำดับที่หนึ่งก็ได้นี่คะ”

“เพราะฉะนั้นเจ้าถึงได้จะหมั้นกับไอ้เด็กนี่แทนอย่างนั้นหรือ”

รูลลักพยักหน้าไปทางเฟเรส

เขาไม่ถูกใจเด็กนี่ที่เอาแต่บ้วนเบี้ยนอยู่รอบกายหลานสาวของเขา
เหมือนหมาล่าเนื้อมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ก็ยังอุตส่าห์ช่วยชีวิตเอาไว้
เพราะเล็งเห็นว่าคงจะมีประโยชน์ในการต่อกรกับจักรพรรดินี้ แล้วนี่กล้าดี
ยังไถมาอยู่กับหลานสาวของเขา!

ประกายไฟลุกโชนออกมาจากนัยน์ตาของรูลลักที่จ้องเฟเรสซึ่งเอาแต่
ยืนนิ่งอย่างสงบเส็งยมเข้มแข็ง

“คะ ท่านปู่”

“ไม่รู้ว่าหลานสาวผู้แสนน่ารักของเขาจะรู้ถึงใจอันแสนร้อนรนของรูลลัก
คนนี้บ้างหรือเปล่า”

หลานสาวตัวน้อยถึงได้ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบเป็นอย่างยิ่ง

“เทีย...”

“ข้าคุยกับเฟเรสแล้วคะ พวกเราตั้งใจว่าจะทำสัญญาหมั้นหมายกัน”

“เกี่ยวตองเจ้ากับสายเลือดราชวงศ์พวกนั้นนะหรือ ตราบใดที่นัยน์ตา
ของข้าไม่ได้มืดบอด ย่อมไม่มีทาง...”

รูลลักยกมือขึ้นกุมขมับพึมพำอยู่อย่างนั้น แต่แล้วจู่ๆ ก็ต้องหยุด
ชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นถามทันที

“สัญญา...หมั้นหมาย?”

“คะ ท่านปู่” พีเรนเทียยิ้มกว้าง “ถ้าฎีกาคราวนี้ผ่านมติขึ้นมาละก็
เฟเรสเองก็คงตกที่นั่งลำบากเหมือนกันนี่คะ”

“...จริงหรือ”

รูลล์ก้มลงเฟเรสก่อนจะถามย้ำให้แน่ใจ

“เทียบพูดถูกต้องแล้วครับ”

มันอาจจะเป็นคำตอบที่เขารอคอย แต่ในใจของรูลล์กลับไม่ได้รู้สึกสบายขึ้นเลยแม้แต่น้อย เด็กหนุ่มคนนี้ยังคงเป็นเด็กที่เขาอ่านความคิดไม่ออกเหมือนเคย

ภายใต้ใบหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึกนั้น เจ้าเด็กนี้มีความรู้สึกแบบใด กับหลานสาวของเขา ไม่ต้องมองก็เห็นชัดอยู่แล้ว

แค่นัยน์ตาสีแดงคู่นั้นที่เอาแต่มองตามเทียบตลอดเวลาอย่างหน้ามืดตามัว มันก็บอกให้เห็นกันอยู่

“สัญญาหมั้นหมายอย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นคงไม่ใช่ความคิดของเจ้าเด็กนี้ เทียบ คงเป็นความคิดของเจ้าสินะ”

“...ค่ะ ใช่แล้ว เป็นความคิดของข้าเองค่ะ เฟเรสกับข้าจะขัดขวางกฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตผ่านการหมั้นหมายครั้งนี้ หลังจากผ่านระยะเวลาที่กำหนดไปก็จะจัดการถอนหมั้นค่ะ”

ถ้าเทียบกล่าวเช่นนั้น ก็คงจะเป็นไปตามนั้น

ตั้งแต่วินาทีที่หลานสาวของเขาเอ่ยปากพูดออกมา ความรู้สึกอึดอัดใจเรื่องสัญญาหมั้นหมายที่ว่านั้นก็จางหายไปจากใจของรูลล์บ้างแล้ว

แต่ก็ยังรู้สึกค้างคาใจอยู่ดี

“ถอนหมั้น...สำหรับเจ้าชายจะเป็นเช่นไรข้าไม่รู้หรอก แต่เทียบ สำหรับเจ้าแล้วมันเป็นข้อตกลงที่เจ้าจะเสียหายมาก”

“ข้าทราบค่ะ”

“ต่อให้รู้อยู่แล้ว ก็ยังคิดที่จะทำสัญญาหมั้นหมาย เพื่อที่จะได้ช่วยเพิกถอนราชโองการสั่งห้ามของปู่คนโน้นอย่างนั้นหรือ”

“ค่ะ ท่านปู่” ฟิเรนเทียบพยักหน้า “เพื่อลอมบาร์เดีย”

กึก

รถม้าโยกสั่นไปวูบหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันรูลล์ก็ตื่นจากภวังค์ความคิด

กฎการสืบทอดตระกูลด้วยบุตรชายคนโตถูกปิดตายไปเรียบร้อยแล้ว
ในขณะที่เอนกายอยู่บนที่นั่งโดยสารในรถม้าอันแสนนุ่มสบาย สีหน้า
ของรูลลักรู้สึกกลับไม่ได้ดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย

ต่อให้บอกว่ามันเป็นแค่สัญญาหมั้นหมายก็เถอะ แต่แบบนี้ก็ไม่ต่าง
อะไรจากชัยชนะที่ได้มาจากการเสียสละของหลานสาวเลยไม่ใช่หรือไง แล้ว
จะ让他รู้สึกสบายใจได้ยังไงกัน

และยังคิดว่าจู่ๆ เจ้าชายลำดับที่สองนั้นก็ได้กลายมาเป็นคู่หมั้นอย่าง
เป็นทางการของหลานสาว รูลลักรู้สึกยิ่งอารมณ์เสียกว่าเดิม

“แค่หมั้นหมายเท่านั้น แค่นั้น ลองโลกอยากเป็นมากกว่านั้นดูสิ
ข้าจะไม่ยอมอยู่เฉยๆ แน่”

เชื้อสายของดิเวลลิ่งกลายมาเป็นคู่ครองของทายาทของข้าเนี่ยนะ ไม่ได้
มีความเหมาะสมกันเลยสักนิด ตั้งแต่ยุคสมัยไหนก็ไม่เคยมีดิเวลลิ่งคนใด
ได้เรื่องได้ราวสักคน

เขาไม่รู้หรือว่าตัวเจ้าชายลำดับที่สองนั้นจะมีความสามารถโดดเด่น
แค่ไหน

แต่ในฐานะปู่แล้ว รูลลักรู้สึกไม่อาจยอมให้พีเรนเทียต้องเข้าไปเกี่ยวดอง
กับพวกกราซวงศ์เด็ดขาด

“ข้าจะหาผู้ชายที่ไว้ใจได้ สงบเสถียรเชื่อฟังเทียโดยไม่คิดโต้เถียง
ให้ขุนห้องหมองใจ...”

คิดได้ถึงแค่นั้นรูลลักรู้สึกต้องหยุดชะงัก

ผู้ชายที่สงบเสถียรเชื่อฟังและไว้ใจได้ ไม่รู้ทำไมถึงได้ไปช้อนทับภาพ
ของเฟรเดสเสียได้

ในขณะที่เดียวกันภาพของหลานสาวยามมองสบตาเขาตรงๆ ก็ยัง
ไม่อาจลบออกไปจากหัวสมองของรูลลักรู้ได้เลย

“เพื่อลอมบาร์เดีย”

“เด็กคนนี้...เติบโตถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

ราวกับเพิ่งจะเมื่อวานขึ้นแท่นๆ ที่นางวิ่งเล่นไปทั่วคุหาสนด้วยร่างกาย
เล็กแกร็น บางครั้งก็ไต่ล่นานั่งดื่มน้ำผลไม้และกินคุกก็อยู่บนโซฟาตัวใหญ่

ในห้องทำงานของเขา

“ใช่แล้ว หากเป็นลอมบาร์เดียก็ต้องมีสปีริตแรงกล้าแบบนี้สิ”

รูลล์หัวเราะด้วยความพอใจ

ความรักในตระกูลลอมบาร์เดียไม่น้อยไปกว่ารูลล์ผู้เป็นเจ้าตระกูล

“หากมีใจเช่นนั้น ก็คงจะฝากฝังตำแหน่งเจ้าตระกูลให้ดูแลได้”

ก็แค่พูดหลุดออกไปจากปากโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แต่รูลล์กลับ
หยุดชะงักและยกมือขึ้นลูบเครา ในขณะที่เริ่มไตร่ตรองครุ่นคิดอย่างจริงจัง

มอบตำแหน่งเจ้าตระกูลให้เทียเป็นผู้ดูแลต่อก็น่าจะได้

ครึ่งหนึ่งแค่คิดเล่นๆ เท่านั้นเอง แต่ภาพที่ลอยวาดขึ้นมาในหัวก็ดูทำ
จะไม่ได้เยอะไร แถมยังดูเหมาะสมมากเสียด้วย รวากับเป็นเด็กที่เติบโต
ขึ้นมาในฐานะผู้สืบทอดตั้งแต่แรก

“พีเรนเทีย เทีย...”

ภายในรถม้าขณะที่เดินทางกลับคฤหาสน์ ความคิดของรูลล์ก็มีแต่จะ
เริ่มครุ่นคิดไปไกลขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่มีสิ้นสุด